

Teatrul

„Victor Ion Popa”

din Bîrlad

SURORILE BOGA

de Horia Lovinescu

Onorantă, opțiunea teatrului din Bîrlad pentru piesa lui Horia Lovinescu în deschiderea stagiunii; mai mult decât desenul minuțios al personajelor, aici se conturează desenul ambițios al epocii, al unei epoci de transformări și răsturnări, cu ecoul primelor acțiuni insurecționale, primelor mîbinguri și măsuri politice radicale, care au deschis drumul dezvoltării socialiste a țării noastre. Pentru cei ce au trăit aceste evenimente, este un prilej de rememorare, de reîntîlnire cu anii plini de atunci; pentru cei ce nu le-au trăit și vin după noi, o ilustrare elocventă, matură, vibrantă a unor fapte cunoscute, pînă acum, din documente.

În prim-planul narațiunii dramatice se află o familie, cîteva destine individuale asupra cărora epoca operează transformări, împliniri sau dezarticulări; dintre ele se desprind mai cu seamă portretele complexe ale celor trei surori, Ioana, Valentina și Iulia, desene delicate și ample. Și în *Citadela sfîșimată* destinul unei familii e urmărit prin prisma timpului istoric, dar elementele se structurează pe traiectoria vieții intime a personajelor; aici, momentul intervine direct, se insinuează în acțiune, ca un veritabil personaj, împletindu-și resorturile și semnificațiile cu ale celor pe care le determină. Analiza psihologică e strîns și vizibil legată de evoluția istorică și socială.

Reluarea acestei piese reprezintă pentru teatru un examen de profesionalism. E un prilej de verificare a forței de transfigurare realistă, a capacității de omogenizare a elementelor psihologice cu tabloul sintetic al „lumii de afară”, a expresivității nuanțelor de adîncime și poezie care caracterizează universul uman. Din păcate (cu două excepții și trei intervenții șovăitoare), spectacolul regizat de Tiberiu Penția ne-a lăsat să vedem mai mult reversul acestor calități — un cur-molcom și diluat al evenimentelor de pe scenă. Lipsesc accentele și sublinierile de rigoare; unele „itinerarii” dramatice, ca de pildă acela al Valentinei (Valy Mihalache), au aspect de șarjă; apar stridente și extravagante (evoluția Eleonorei-Livia Ungureanu); momente care ar trebui să rămîină întipărite în memorie (aparitiia lui Pavel Golea rănit, identificarea ucișului lui Mihai Me-

reuță), trec indiferente prin fața noastră. E drept că sensul și, parțial, vibrațiile textului se transmit clar, uneori cu gravitate — la urma urmei, prin încercătura de adevăr și semnificație a cuvîntului rostit —, dar regizorul n-a intervenit pentru ordonarea tabloului său, pentru a-i da relief și forță. A fost și dezavantajat de cadrul scenografic (Al. Olian), care numai în actul doi a sugerat ceva din ambianța locului.

Excepțiile de care am vorbit se datoresc unor interprete. Prima, Lîgia Dumitrescu, cu o linie constantă și sever cenzurată în privința evoluției personajului său, Iulia, pe care l-a trăit și l-a condus pînă la capăt cu maturitate și siguranță. A doua, Duduța Olian, într-un rol mic și plin de culoare, Eufrosina Grosu, a știut să transmită, cu sinceritate caldă, savoare și fior. Cele trei intervenții aparțin, în ordine: lui Titorel Pătrașcu (Mihai Mereuță), ponderat în joc, cu știința de a da relief unor tăceri și unor gesturi mici, dar și prelungindu-le puțin, în dauna discreției ciștigate; Danei Tomiță (Ioana Boga), șovăielnică la început, aproape inexpressivă, pentru ca în partea a doua să ne dezvăluie reale resurse dramatice; lui Decebal Curta (Simion), într-un rol episodic, în care s-a manifestat ca o prezență actoricească autentică. Restul echipei lasă impresia regretabilă a unei lipse de profesionalism, pe care avem neplăcuta datorie să o menționăm.

C. Paraschivescu

Teatrul de Stat

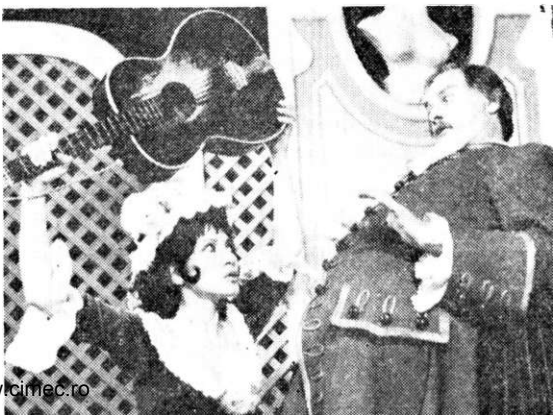
din Sibiu

NUNTA LUI FIGARO

de

Beaumarchais

Liliana Lupan (Suzon) și Nicu
Niculescu (Basile).

Disponând de o echipă de actori talentați, regizorul Petru Mihail și-a propus un spectacol simplu, fără artificii, fără inovații cu orice preț, un spectacol amuzant, apt să trezească interesul publicului.

Montarea și-a găsit solide puncte de sprijin în colaborarea arhitectului Giulio Tincu (scenografia), a Lidiei Radian (costumele), precum și a lui Petre Manzur (muzica). Decorul baroc, cu ornamente grațioase, ca și costumele delicate de epocă, dau linie „tradițională” înscenării. Regretăm însă că interpretarea actorilor nu s-a putut adapta, unitar, acestui stil.

Rolul complex și dificil al lui Figaro nu și-a găsit interpretul ideal. Lui Dimitrie Bitang, actor de real talent, i-au lipsit verva incisivă și strălucirea malițioasă a personajului. Monoton în partea întâi, Bitang reușește, spre final, să aibă, din când în când, haz; în marele monolog din partea a doua, a fost doar corect, deși sugestiile regizorale i-au oferit multiple posibilități de desfășurare.

În Suzon, Lăliana Lupan a fost o subretă agreabilă, sprintenă, poate puțin prea rece în unele scene. În marea scenă de gelozie a Contelui, actrița realizează momentul ei de vîrf. (Împreună cu scena din parcul castelului, aceasta se numără printre momentele remarcabile ale spectacolului.)

Ion Buleandă, în Contele Almaviva, s-a arătat mai degrabă un burghez emfatic, egoist, vicios, decît un senior cu aceleași trăsături caracterologice. Kitty Stroescu (Contesa), frumoasă, grațioasă, cu pondere în comportament. Geraldina Basarab (Fanchette), a compus cu plasticitate o siluetă de suculentă inteligență scenică. În rolul lui Cherubin, Petre Dinuliu (de la Teatrul „Al. Davila” din Pitești) aduce prospețime, candoare și o reală suflare comică.

Applomb și bună știință a compoziției demonstrează Ovidiu Stoichiță în Antonio, grădinarul. Nicu Niculescu îi conferă lui Basile fantezie, bun simț, măsură, dovedind și el exersate date artistice. În apariții episodice, valoroase contribuții: Livia Baba, Radu Ba-

*Ion Buleandă (Contele Almaviva) și
Dimitrie Bitang (Figaro)*

sarab, Mircea Hîndoreanu, Paul Mocanu, Viorel Branea.

O mențiune specială pentru echipa tehnică a cărei minuție în executarea decorurilor și costumelor e deosebită.

Maria Marin

